

Marias bröllop

Det var lördagen den fjortonde december och Rodrigo och Maria hade precis blivit man och hustru i Union Rescue Missions kyrksal. Nu var det fest på taket.

Nån kanske undrar hur man kan ha fest utomhus mitt i december, men det går utmärkt i Kalifornien och särskilt i Los Angeles. En del dagar var det över tjugo grader, andra något under, just den dagen sken solen och det var som en fin svensk sommardag.

Detta var en ren mingelfest och väldigt olik våra svenska bröllopfester. Det fanns gott om bord och stolar för de som ville sitta ner, men de var utspridda över taket. En buffé var uppdukad under ett stort partytält utan väggar och det var bara att plocka åt sig av allt det goda.

Jag tror att vi var närmare femtio gäster, mest folk från Union Rescue Mission. Maria var uppväxt på barnhem och hade ingen känd släkt och Rodrigos föräldrar dog i en bilolycka i hans övre tonår. Han hade en bror som bodde nånstans på östkusten, men de hade ingen kontakt, men några av hans arbetskamrater hade dykt upp.

Plötsligt kom Rosie och Alice springande fram till oss. De hade små söta lila klänningar på sig.

”Hej Snälla pojken”, sa Rosie glatt och tog min högra hand och ställde sig tätt mot mitt ben. Alice tog den andra. Felicia tittade lite förvånad på flickorna och sen på mig. De hade nästan kastad sig över mig.

”Hej på er. Vad fina ni är idag”, sa jag.

”Ja, vi är som prinsessor”, svarade Rosie.

”Ja det är ni verkligen. Världens finaste dessutom.”

Alice såg lite fundersam ut. ”Fast mamma är nog finast.”

Jag tittade bort mot Maria som stod och pratade med Andy och Alexandra. Hon var väldigt fin. ”Ja det är klart att hon är, men ni är nästan lika fina.”

”Nu ska vi gå”, sa Alice glatt. ”Bunny och de andra ska också ha mat.”

”Va, är Bunny med på festen?” sa jag förvånat. Bunny var en tygkanin som jag gett till Alice i våras.

”Ja, de måste också äta.” Det lät som hon tyckte jag var lite korkad som inte fattade det. ”Fast de har eget kalas där borta.” Hon pekade mot lekplatsen.

”Okej.” Flickorna sprang iväg och jag såg efter dem och log.

”Varför kallar Rosie dig för den Snälla pojken?” frågade Felicia nyfiket. Hon visste ju att Alice gjorde det, men tyckte kanske att det var konstigt att även Rosie gjorde det.

”Det är väl Alice som lärt henne det, de har ju träffats mycket och nu är de syskon.”

”Ja det är klart, så konstigt är det ju inte.”

”Men vet du varför Alice kallar mig Den snälla pojken?”

”Det är väl för att hon tyckte du var snäll när du hjälpte dem, så måste det väl vara?”

”Jag trodde det med, men för en månad sen berättade Alice att hon sett Jesus stå bredvid mig i Skid Row och att det var Jesus som sagt att jag var snäll.” Jag blev gråtmild när jag berättade det.

Felicia tittade förvånat på mig. ”Är det sant”, sa hon. Det lät som hon knappt trodde på det jag sa.

”Ja, jag är helt säker på att hon inte hittar på.”

”Jag tvivlar inte på det”, sa Felicia. ”Men va speciellt.” Felicia såg på mig och såg lite fundersam ut, men sen sken hon upp. ”Om Jesus säger att du är snäll, så måste jag gjort ett bra val.”

”Precis, du är nog väldigt lyckligt lottad”, sa jag med ett självsäkert leende.

Hon stötte till mig med armbågen i sidan. ”Nu går vi och äter.”

Efter en stund kom Maria fram till oss och vi fick båda en kram. Hon såg på oss med värme. ”Så roligt att ni kunde vara med idag”, sa hon.

”Vi är så glada att vi kan vara med”, sa Felicia. ”Du är så otroligt fin och jag tror dessutom du fått tag i en väldigt bra man.”

Maria tittade bort mot Rodrigo. ”Ja, han är bra, det är jag säker på. Han har även blivit riktigt snygg”, sa hon och skrattade till.

”Blivit snygg?” Jag ville höra hur hon tänkte.

”Alltså, jag tyckte väl han var okej från början, men ju mer jag sett av hans inre, desto vackrare har hans yttre blivit.” Hon strålade.

”Ursäkta”, hörde jag plötsligt Andy säga ur högtalarna. ”Det är så att brudparet skulle vilja säga nåt.” Han lämnade över micken till Rodrigo. Maria skyndade tillbaka och ställde sig tätt vid hans sida. Rodrigo lade armen om Marias midja och de såg båda väldigt kära ut. Alla gäster slutade prata och tittade på brudparet.

”Vi vill tacka er för att ni hjälpt oss med både vigseln och den här festen, ni anar inte vad det betyder. Inte minst att ni ville vara med och dela den här stunden med oss.” Rodrigo var berörd, men lyckades hålla rösten stabil. Han gav micken till Maria.

”Jag tror ni alla vet hur illa ute jag var i våras. Jag kan inte nog tacka för det ni gjort för mig senaste halvåret, men ... jag måste nog ge ett litet särskilt tack till dig Carl.” Hon tittade på mig och jag tror jag blev röd i ansiktet. Jag tyckte det var lite pinsamt.

”Tack för att du följde med Alice och hittade mig och att du bad för oss dagen efter.” Många nickade instämmande. Andy viskade nåt till Alexandra och skrattade.

Nu tog Rodrigo micken igen. ”Jag måste instämma. Tack för det du gjort Carl och hälsa Natanael. Men ... åter igen. Tack alla.” Gästerna applåderade och jublade, som man gör på bröllop.

Jag och Felicia gick fram till Rodrigo och Maria.

”Tack för de fina orden”, sa jag.

”Det var torftiga ord, med tanke på allt du gjort för oss”, sa Rodrigo.

”Inte alls, det var perfekt.”

Det var fler som ville prata med dem så vi gick åt sidan.

”Tänk vad som hänt under ...” Felicia räknade på fingrarna. ”Det är åtta månader.” Hon lät förvånad.

”Ja det är faktiskt smått galet. Det här året lär jag aldrig glömma. Det började i tragedi och slutar i total lycka.”

”Hej Carl”, sa Andy. Han hade smugit upp vid sidan av mig.

”Hej, otroligt fin vigsel”, sa jag.

”Tack. Stark insats du gjort med de där två.” Han pekade mot

Maria och Rodrigo. ”Du har gjort ett bra jobb även med datorerna har jag hört. Och detta är din fästmö, var det Felicia du hette?”

”Precis, bra minne du har.” De hade mötts en av de första dagarna på hennes praktik.

”Ni lär bli ett bra team”, sa han. ”Ni kanske ska stanna här?” Han skämtade, fast han lät lite allvarlig också.

”Vi får se vad som händer framöver, vi kanske kommer tillbaka, vem vet”, svarade jag.

”Ja det blir spännande att se vad det blir av er”, sa han. ”Ha en fortsatt bra praktik och ett bra slut på ditt halvår här. Väldigt roligt att se dig så här ... glad igen.” Han såg varmt på mig.

Andy sa hejdå och gick vidare för att prata med andra.

”Ursäkta mig”, sa Felicia. ”Jag ska fråga Andy en sak som rör praktiken.”

”Okej, jag väntar här och tar några mini Burritos till.”

Precis när jag plockat till mig mat fick jag ett sms.

Jag kommer gärna och sjunger på ditt bröllop, om du kan fixa den där turnén också. Hör du av dig innan Jul så löser vi det.

Fantastiskt. Jag återkommer inom ett par dagar! Svarade jag.

Jag stoppade ner mobilen i fickan och log för mig själv och försökte se detta framför mig, hur Elvis kom in mot slutet av vigseln som en överraskning. Det borde bli succé, eller?

”Vad står du och ler åt?” frågade Felicia lättsamt, hon hade inte pratat länge med Andy.

”Eh ... jag tänker på vårt bröllop, kan man säga.”

”Kan man säga?” Hon såg frågande ut.

”Precis, vi kan prata mer om det sen, nu vill jag gå och se om Bunny och de andra gosedjuren fått i sig nån mat.”